

Chương 19

Khẩu cung ghi rất nhanh, Ninh Tranh và Vụ Mang Mang sánh vai nhau ra khỏi đồn, anh ta hỏi: “Buổi chiều có muốn đi cưỡi ngựa với anh không?”

“Hử?” Cưỡi ngựa? Sợ là bị người ta cười ấy chứ?

Thạc sự không phải là Vụ Mang Mang suy nghĩ không trong sáng, mà dựa vào lịch sử đào hoa của Ninh Tranh mà suy đoán thì tỷ lệ bị người ta cười ít nhất phải tới 95%.

“Không đi đâu, em hơi mệt.” Vụ Mang Mang quả quyết từ chối.

Ninh Tranh không định buông tha Vụ Mang Mang, đương nhiên có hứng thú là một chuyện, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là anh ta bắt buộc phải đưa một cô gái đến chỗ Thẩm Viện Tử.

Gần đây Thẩm Viện Tử ép hôn quá dữ dội, cứ bày ra dáng vẻ “vợ cả”, tuy hai nhà đều có ý muốn liên hôn nhưng Ninh Tranh lại chưa có ý định “theo vợ bỏ cuộc chơi”.

Nếu Thẩm Viện Tử đã tỏ ra không quan tâm anh ta có bận bịu bên ngoài hay không mà vẫn đòi kết hôn, thì Ninh Tranh cũng không ngại chơi quá lên một chút.

Đây chính là đàn ông!

Hôm nay Ninh Tranh đã thấy sự hổ báo của Vụ Mang Mang, tự cảm thấy dẫn cô đến chỗ Thẩm Viện Tử thì chắc chắn cô sẽ không chịu thiệt. Đúng là một mũi tên trúng hai con nhạn?

Thế nên con gái quá mạnh mẽ cũng không tốt, rất dễ bị người ta đẩy ra làm bia đỡ đạn, hơn nữa còn không hề lo lắng bạn sẽ thua thiệt.

Nếu bạn yếu đuối dịu dàng, thì làm sao anh ta dám thả bạn vào hang sói?

“Không phải trường đua ngựa ở ngoại ô, mà chúng ta đến bãi riêng của Lộ Tuy.” Ninh Tranh nói.

Nếu Vụ Mang Mang thông minh một chút thì phải biết là bắt được quan hệ với người trong giới của họ chỉ có lợi, không có hại.

Trường đua của Lộ Tuy? Thế thì càng không đi. Vụ Mang Mang vẫn lắc đầu.

Ninh Tranh chịu thua, cô nàng này đúng là cứng đầu.

“Em sợ gì, sợ anh ăn thịt em hả?” Ninh Tranh tức tối, “Em và Thẩm Đình lần đầu xem mắt cũng theo cậu ta đi tàu ra biển mà?”

Anh có thể so sánh với anh ta sao? Đó là đối tượng xem mắt mà bà Liễu giới thiệu cho cô.

Tuy bà Liễu chỉ muốn ngày mai gả quách Vụ Mang Mang đi cho xong, nhưng về mặt chọn con rể thì mắt nhìn của bà vẫn đáng được tin tưởng, chỉ ít Vụ Mang Mang xem mắt bao nhiêu lần cũng chưa gặp phải tên vô lại nào.

Huống hồ kiêu đàn ông lạnh lùng cao quý luôn là sở thích của Vụ Mang Mang, rảnh rỗi lại thích chọc ghẹo họ.

Vụ Mang Mang không nói gì.

Ninh Tranh thở dài: “Thế mà anh cứ tưởng em rất phóng khoáng cơ đấy.”

Kể khích hướng? Tiếc là Vụ Mang Mang không mắc lừa, cô nói thẳng: “Nếu anh muốn đi cưới ngựa thì em cũng không ngăn cản anh, em tự bắt taxi về.”

Ninh Tranh tay chụp lấy tay Vụ Mang Mang, “Được rồi, bà cô ơi anh phục em rồi. Theo đuổi em còn khó hơn theo đuổi mặt trời nữa. Nếu không thì em gọi Lộ Thanh Thanh theo, như thế không sợ anh ăn thịt em chứ?”

Vụ Mang Mang ngừng bước, quay sang quan sát Ninh Tranh, thầm nghĩ ma lực của mình hình như hơi bị lớn nhỉ?

Cũng không thể trách Vụ Mang Mang, dù cô thông minh cách mấy cũng không ngờ được còn có Thẩm Viện Tử trong chuyện này.

Mà lúc đó sự đeo bám của Ninh Tranh cũng xem như tăng bốc, nịnh nọt phụ nữ, khiến người ta cực kỳ hãnh diện, nếu cô còn kiên quyết từ chối nữa thì hình như không được nhân đạo cho lắm.

Huống hồ người như Ninh Tranh muốn đối phó với một phụ nữ thì chắc sẽ không dùng sức mạnh hoặc âm mưu gian kế gì đâu.

Nhưng những điều này đều không phải lý do quan trọng, mà quan trọng là Ninh Tranh đã nhắc đến Lộ Thanh Thanh.

Vụ Mang Mang luôn nợ Lộ Thanh Thanh, tuy đã tặng túi xách rồi nhưng cô nàng thực sự đã giúp cô rất nhiều, hơn nữa cũng đủ nghĩa khí.

Nếu Lộ Thanh Thanh muốn đến trường đua ngựa của Lộ Tùy thì cô không ngại cùng bạn đi mở mang tầm mắt về thế giới của “đại gia”.

Vụ Mang Mang biết Lộ Thanh Thanh luôn muốn gần gũi hơn với ông chú họ hàng xa kia, nhưng đường đi quá khó, lúc đó cô nàng vì giúp cô cũng tốn quá nhiều sức lực rồi.

Món nợ ân tình này không thể không trả lại trọn vẹn.

“Vây để em hỏi Thanh Thanh”, Vụ Mang Mang nói, rồi cúi đầu nhắn tin cho bạn.

Gần như cùng lúc với tin nhắn gửi đi, Vụ Mang Mang liền nhận được câu trả lời của Lộ Thanh Thanh “OTO¹”!!!

Gõ chữ trên điện thoại mà, tiện thì cứ gõ thôi.

Rất nhanh, một đoạn ghi âm dài được nhấn đến.

“Trời ơi, cậu không lừa tớ chứ? Có thể đến trường đua của chú nhỏ thật sao? Những người được tới đó phải rất thân cận đó, người thường không đi được đâu? Tớ đã xem qua ảnh rồi, phong cảnh đẹp tuyệt vời, khà khà khà, tớ phải đi, tớ phải đi, tớ phải đi, chuyện quan trọng phải nói ba lần!”

Quá ồn ào, quá to tiếng, Vụ Mang Mang phải đưa điện thoại ra xa lỗ tai.

Chuyện đã được quyết định.

Ninh Tranh lái xe đưa Vụ Mang Mang về lấy đồ cưới ngựa, “Sao gần như lần nào gặp em cũng ăn mặc giản dị áo pull quần jeans thế?”

Vụ Mang Mang mặc thể đương nhiên cũng rất đẹp nhưng thiếu đi phần kiêu diễm của phụ nữ, mà Ninh Tranh thích con gái mặc váy hơn.

Nghĩ đến đó, Ninh Tranh lại không kìm được đưa tay phải ra đùa nghịch đuôi tóc của Vụ Mang Mang, trong trẻo ngây thơ thế này, thực sự là quá trẻ, không nở ra tay.

Vụ Mang Mang nghiêng đầu, tránh né kiêu thân mặt đó, “Không phải giản đi, mà là lưu manh trong tàu điện quá nhiều.”

Nói xong, cả hai người đều im lặng.

Vụ Mang Mang có phần ảo não, lúc cô nói câu đó thì không ám chỉ điều gì cả.

Nhưng chỉ sợ người nghe có ý.

Đến dưới tòa nhà chung cư của Vụ Mang Mang, cô cũng không mời Ninh Tranh lên uống nước hay đi toilet gì cả.

Ninh Tranh dựa vào cửa xe, cố giữ nụ cười lịch thiệp, xem ra cô nàng này thật sự coi anh ta là kẻ háo sắc rồi.

“Có thể phải ở một đêm, ngày mai mới về. Em mang thêm quần áo để thay, quần áo dự tiệc và bình thường đều mang đi hết.” Ninh Tranh nói.

Vụ Mang Mang quay lại, nghiên răng nghĩ, thật gian xảo, nếu lúc đó Ninh Tranh nói ngay từ đầu là sẽ phải qua đêm bên ngoài thì có đánh chết cô cũng không đồng ý.

Nhưng bây giờ đã nhận lời rồi, Lộ Thanh Thanh lại đang trên đường đến Nam Sơn Tự, Vụ Mang Mang không còn khả năng rút lui nữa.

Nam Sơn Tự là sân bay tư nhân của thành phố, máy bay riêng của Ninh Tranh đậu ở đó.

Lộ Thanh Thanh vừa vào máy bay riêng của Ninh Tranh là mắt đã đứng tròn, tuy hiện nay trong giới đại gia, máy bay riêng gần như là vật tượng trưng thân phận bắt buộc phải mua, nhưng đại gia tới mức vung tiền vào trang thiết bị trên máy bay như Ninh Tranh đúng là không nhiều.

Phòng nghỉ sang trọng, phòng tắm bằng đá mài, thậm chí còn có vật trang trí bằng vàng ròng. Gói đầu và gói dựa đều đặt mua nhãn hiệu cao cấp, Lộ Thanh Thanh mới bước lên đã cầm điện thoại chụp hình lia lịa.

Vụ Mang Mang thì chuyên nghiệp hơn, hỏi ý của chủ nhân trước Ninh Tranh làm sao không gật đầu được.

Con gái thường thích khoe khoang, Ninh Tranh tuy không tán thành nhưng cũng có thể hiểu được.

Lộ Lộ Thanh Thanh đã bấm nút gửi hình.

“Haizzz... thật muốn đứng đối diện nhìn sắc mặt của Long Tú Quyên!” Lộ Thanh Thanh cảm thán.

Gần đây Long Tú Quyên khoe trên Weibo và nhóm bạn về vị hôn phu mới của cô ta, hôm nay thì tặng túi xách, mai thì tặng kim cương, hôm kia lại đi du lịch... đã làm mọi người ghen tỵ.

Vụ Mang Mang cũng hận, Long Tú Quyên sắp lấy chồng rồi mà cô thì vẫn chẳng ai ngó ngang.

Thấy người theo dõi Weibo của Long Tú Quyên tăng cao, mấy hôm đó cô lại không lên mạng còn bị Long Tú Quyên cười cợt có phải là đi chơi đêm mất tích rồi hay không.

Hai cô gái hơn hai mươi tuổi bla bla qua lại, ngón tay luôn dưng trên điện thoại, Ninh Tranh trở thành bức tường hoa.

Vụ Mang Mang cảm thán: “Máy bay riêng thật tốt, còn có wifi không cần tắt máy.”

Ninh Tranh chỉ hận vì có wifi.

Máy bay bay về phía bắc khoảng một tiếng rồi hạ cánh, trong biệt thự của Lộ Tuyền có hai đường băng, vô cùng tiện lợi cho máy bay hạ cánh.

Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh nhìn nhau rồi quả quyết lấy điện thoại ra chụp điên cuồng.

Vụ Mang Mang sợ lại bị yêu cầu xóa hình ảnh nên dứt khoát đăng hình lên rồi mới xuống máy bay.

Dưới máy bay là cảnh sắc “trời bao la, đất mênh mông, gió thổi bay ngọn cỏ, bò dê khắp xung quanh”, ban nãy trên máy bay còn nhìn thấy một dòng sông uốn lượn quanh bãi cỏ này, giống như chiếc thắt lưng màu lục bích, xa xa thì uốn lại tạo thành một khoảng hồ nhỏ, có chim muông cây cối, cảnh đẹp đến nao lòng.

Vụ Mang Mang ngay cả chụp hình cũng quên băng.

Họ vừa tới thì chủ nhân và khách trong biệt thự đã biết tin, đang cưỡi ngựa chạy tới, dẫn đầu là một mỹ nhân có tư thế phóng khoáng lạnh lùng - Thẩm Viện Tử.

Thẩm Viện Tử ghìm ngựa lại trước mặt ba người họ, chậm rãi tháo mũ xuống, hất tóc, mái tóc xoắn dài tung bay trong gió như rong biển.

Vẻ yêu kiều và tao nhã của người phụ nữ trưởng thành đã biểu hiện hết ở con người Thẩm Viện Tử.

Thẩm Viện Tử ngồi trên yên ngựa cao, hơi gật đầu với Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh, kiêu người như cô ta cho dù khinh thường người khác nhưng phép lịch sự căn bản vẫn không thiếu sót.

“Sao anh đến muộn thế, phải bị phạt nhé.” Thẩm Viện Tử làm điệu bộ cúi xuống lấy roi ngựa đánh nhẹ lên vai Ninh Tranh.

Vụ Mang Mang ngựa cổ nhiều nên thấy đau, cô dứt khoát kéo Lộ Thanh Thanh sang bên kia chụp hình, cô mang theo mũ rộng vành, khăn quàng cổ và kính râm, có ba món đạo cụ này, cô có thể đổi một trăm tư thế cũng không trùng lặp.

Đừng bao giờ xem thường kỹ năng đó, hãy nhớ lại kinh nghiệm chụp hình của mình đi, có phải lúc nào cũng vô đầu khi không nghĩ ra tư thế? Mọi bức hình cơ bản đều một khuôn đúc ra, có khác gì với kẻ ngốc không?

Ninh Tranh cười, nhìn Vụ Mang Mang đang tung chiếc mũ lên không trung.

Lúc đến, Vụ Mang Mang đã thay một bộ đầm dài vải voan nhẹ nhàng màu trắng, gấu váy in hoa, dây đeo bắt chéo trước ngực rồi thắt lại sau gáy, phần in hoa rất có cảm giác “dân tộc”, trông vừa kiêu diễm lại không kém phần nhu mì.

Cô nàng này rất biết thể hiện ưu điểm của mình, chiếc đầm được thiết kế với phần eo cao, phần ngực căng tròn và đường cong tuyệt mỹ hiển hiện ngay trước mắt.

Trong gió văng vẳng tiếng cười trong veo của cô gái trẻ, đẹp hơn nhiều so với gương mặt của Thẩm Viện Tử.

Lúc này Thẩm Viện Tử đã xuống ngựa, đứng sánh vai cùng Ninh Tranh, “Sáng nay anh cho em leo cây là vì cô ta?”

Hóa ra Vụ Mang Mang gặp Thẩm Viện Lê và Tiêu Cố Cung ở quảng trường Xuân Thiên không phải là tình cờ, chị em nhà họ Thẩm hẹn nhau ăn sáng ở tầng hai mươi lăm, mỗi người đều dẫn theo bạn trai đến để hẹn hò bốn người, ai ngờ đến lúc đó Ninh Tranh lại gọi điện báo có việc, không hề xuất hiện.

Thẩm Viện Tử khi ấy còn tìm rất nhiều lý do để nói đỡ cho Ninh Tranh trước mặt Thẩm Viện Lê, ai ngờ anh ta lại thất hẹn vì món đồ chơi kia.

Ninh Tranh không nhìn Thẩm Viện Tử, chỉ lạnh nhạt nói: “Viện Tử, em thực sự muốn lấy người như anh à?”

“Em không quan tâm anh là người thế nào, chỉ cần anh là con trai cả của nhà họ Ninh là được.” Thẩm Viện Tử thẳng thừng nói.

Ninh Tranh phải thừa nhận là lòng tự tôn của anh ta lúc này đã bị đả kích phần nào, anh ta vốn tưởng Thẩm Viện Tử có chút tình cảm với mình chứ.

“Nếu đã thế thì sao em không lấy Lộ Tùy đi, thân phận và gia thế của cậu ta chẳng phải càng xứng với Thẩm đại tiểu thư hơn sao?” Ninh Tranh chế giễu.

Không đợi Thẩm Viện Tử trả lời, Ninh Tranh lại nói tiếp với vẻ kỳ quái: “À, anh biết rồi, bố mẹ Lộ Tùy đã qua đời, em không thể nào tìm người để ép hôn, đúng không?”

Thẩm Viện Tử lạnh lùng cười, tên khốn Ninh Tranh chuyên đập lên chỗ đau của người khác, thế là cô ta hừ lạnh một tiếng, “Ấu trĩ?”

Chuyện này cũng khó trách Ninh Tranh, trâu không uống nước muốn ghi sừng ép uống đã khó, huống hồ anh ta là người. Thảm Viện Tử đi theo con đường thu phục cha mẹ Ninh Tranh, chẳng trách anh ta phản kháng.

Mà người có tiếng nói nhất trong nhà họ Ninh là cha của Ninh Tranh, một ông già có tư tưởng thủ cựu và cực kỳ cố chấp. Thế nên Ninh Tranh chỉ có thể nghĩ cách để Thảm Viện Tử biết khó mà rút lui.

Ai ngờ Thảm Viện Tử là người phụ nữ cực kỳ thông minh và khôn ngoan, Ninh Tranh nói với vẻ bất lực: “Chẳng phải phụ nữ các cô đều xem trọng tình yêu à? Chẳng lẽ em không muốn tìm một người đàn ông em yêu và cũng yêu em?”

Thảm Viện Tử mỉm cười nhìn Ninh Tranh, đàn ông về bản chất đều giống nhau cả. Ưu điểm của anh là anh chưa bao giờ che giấu bản chất như ngựa giống của anh, em cũng không kỳ vọng gì ở anh cả. Nếu đổi lại là người đàn ông khác, không chừng em sẽ phải trải qua hy vọng tốt đỉnh rồi cuối cùng là đau khổ tuyệt vọng, em không kiên trì được như vậy.”

Không biết từ lúc nào, Vụ Mang Mang và Lộ Thanh Thanh quay về, vừa đúng lúc nghe lời bình luận đặc sắc của Thảm Viện Tử, Vụ Mang Mang giơ ngón cái lên với cô ta, thật là một người phụ nữ thông minh và sắc bén.

Vụ Mang Mang quyết định sau này mỗi tuần phải mua tờ tạp chí mà Thảm Viện Tử làm chủ biên.

Lộ Thanh Thanh huých củi chỏ vào người Vụ Mang Mang, “Cậu lại làm kẻ thứ ba đó hả?”

Cái câu này thật là... thế nào gọi là lại làm kẻ thứ ba?

Vụ Mang Mang cực kỳ phẫn nộ, trước khi đến đây cô vốn không biết bản thân phải diễn vai “em ba” miễn phí mà? Ai biết người phụ nữ như Thảm Viện Tử lại thích công từ đào hoa Ninh Tranh chứ?

Lần trước trên tàu, Thảm Viện Tử lúc thì khoác tay Ninh Tranh, lúc lại khép nép dựa vào Lộ Tùy, có quỷ mới biết cô ta là vị hôn thê của Ninh Tranh!

Ban đầu Vụ Mang Mang còn ngỡ họ là anh em tốt cùng thanh mai chí trò “tay ba” nữa chứ.

Đương nhiên Vụ Mang Mang không thể gánh mối họa này thay Ninh Tranh, lập tức kê chuyện nhìn thấy trên du thuyền lần trước ra, nhân cơ hội tỏ rõ nếu không vì Lộ Thanh Thanh thì hôm nay cô sẽ không đến đây.

Lộ Thanh Thanh ôm vai Vụ Mang Mang đánh mắt đưa tình: “Được rồi được rồi, biết cậu yêu tớ rồi.”

Vụ Mang Mang quả quyết đẩy tay Lộ Thanh Thanh ra, báo ân thì được, nhưng lấy thân báo đáp là chuyện độc ác thời cổ đại.

“Đúng rồi, thế nào mà bảo là tứ lại làm kẻ thứ ba chứ?” Ban nãy Vụ Mang Mang mới nghe đã thấy chột dạ, chắc không phải chuyện diễn kẻ thứ ba lần trước bị đánh ghen đã bại lộ chứ?

Nếu thế thì thảm quá.

“Thẩm Viện Lê lén gửi hình cậu cho bọn tứ, nói là nhìn cậu cảm thấy rất quen, hỏi bọn tứ có biết cậu không.” Lộ Thanh Thanh bán đứng Thẩm Viện Lê: “Lại nói cậu chen vào giữa cô ta và Tiêu Cố Cung, cứ gọi cậu là kẻ thứ ba, kẻ thứ ba.”

Mẹ nó, Tiêu Cố Cung tìm loại bạn gái gì đây? Vụ Mang Mang muốn khóc.

“Khỉ thật, Tiêu Cố Cung là em trai họ của tứ, ban đầu nhờ tứ diễn kịch để từ chối Thẩm Viện Lê, kết quả bây giờ đã bị Thẩm Viện Lê lừa đảo rồi, bực mình chết đi được.” Vụ Mang Mang cảm thấy oan uổng không biết kể với ai.

Lộ Thanh Thanh cười: “Tiêu Cố Cung là em họ cậu hả? Nhà cậu đặt tên thật đặc biệt, ha ha...”

Vụ Mang Mang phải giải thích thay Tiêu Cố Cung: “Bố cậu ta cả đời say mê Tử Cẩm Thành, đặt tên cho cậu ta là Cố Cung để biểu thị ý trân trọng yêu quý.” Nhưng nghĩ lại thì đúng là hơi buồn cười, Vụ Mang Mang cũng cười to.

Lúc này, Thẩm Viện Tử nhìn hai cô gái trẻ cười như hai cô ngốc, rồi xoay người leo lên lưng ngựa, tư thế rất đẹp và phóng khoáng, hai chân kẹp lại, con ngựa liền chạy nước kiệu.

Thẩm Viện Tử vừa đi, Vụ Mang Mang chưa kịp tránh xa Ninh Tranh thì thấy một hàng người gồm Lộ Tùy, Thẩm Đình... cười ngựa chạy tới.

Ghi chú:

1. Ôi trời ơi. (ND)